

NehemiaInfo

UKRAJINA Více než 100 dní ve válce

STŘEDNÍ ASIE Šijí pro Ježíše

MOLDAVSKO Hladověl jsem, a dali jste mi najíst

ČAD Téměř rok v Čadu

Prinášíme změnu
do lidských životů.

Obsah

	Ukrajina
3	Krivoj Rog
4	Ukrajina Více než 100 dní války
5	Tá.....stán Ozvěny z hor
6	Střední Asie Šijí pro Ježíše
7	Misie Nová destinace
8	Moldavsko Neboť jsem hladověl, a dali jste mi najíst
10	Čad Téměř rok v Čadu
12	Chorvatsko Příležitosti a hosté
14	Řecko Misie v Řecku
15	Misie Nová posila do týmu
16	Ukrajina Porod v den invaze

Uprostřed bouře

MK 4, 35- 41

Příběh o utišení bouře je zcela stejnou situací, ve které se dnes nachází Ukrajina. Jen s tím rozdílem, že Ukrajina čelí v posledních měsících agresivní a nelidské invazi ze strany svého východního souseda, nikoliv pouhé bouři jako takové. Ze zkušenosti, kterou měli učedníci v tomto příběhu, si můžeme do svých životů vzít několik ponaučení.

Ano, do našich životů čas od času přichází bouře. Je nepřijemná, život ohrožující a většinou se v ní cítíme zmateni a osamoceni. Nejinak to prožívali i Ježíšovi učedníci. Ti navíc měli nespornou výhodu, že Ježíš byl s nimi fyzicky na lodi. Avšak tím nejzásadnějším faktem příběhu je, že Ježíš má pod kontrolou všechny okolnosti našich životů, a to i přesto, že vnější znaky a naše pocity svědčí o naprostém opaku.

Jak se dozvídáme z výše uvedeného příběhu, celou posádku lodi zachvátí s příchodem bouře panika a obavy o vlastní život. Následováno přesvědčením, že Ježíši je to všechno úplně jedno. V závěru příběhu však Ježíš povstane a bouří suverénním způsobem utiší.

Přesně toto zažívá už čtvrtý měsíc celý ukrajinský národ. Lidé jsou zmateni, ohroženi, osamoceni uprostřed ničivé bouře. Mojí touhou, a věřím, že nejen mojí je, aby Ježíš povstal nad Ukrajinou a tuto bouří utišil.

V mezičase se snažíme v Nehemii všemožnými způsoby zmírnit dopady války na život běžných lidí. S vaší pomocí jsme na pomoc Ukrajině vysbírali 10,2 mil. a poslali bezmála 180 tun pomoci. To je historicky největší sbírka pomoci za celou dobu existence NF Nehemia. Díky vám všem, kdo jste se zapojili!

Jsme připraveni stát po boku Ukrajiny, protože nás dnes potřebuje víc než kdykoliv předtím a bude potřebovat ještě dlouho dobu.

Díky, že jste a budete i nadále s Ukrajinou, než se bouře utiší.

Leoš Cásek,
ředitel NFN

Krivoj Rog 70 000 uprchlíků

Konstantin Melnik

Služba naší církve v Krivém Rogu prochází od začátku války velkou proměnou. Mnozí své rodiny evakovali a dále pomáhají ostatním lidem s přesunem do bezpečí. Frontová linie je nyní od města jen 45 km.

Zůstaneme. Spousta zemí otevřela našemu lidu své dveře. Mnoho lidí z naší církve našlo útočiště a pomoc především v České republice prostřednictvím dlouholetého přátelství a spolupráce s Apoštolskou církví na Valašsku. Zrovna ve chvíli, kdy píší tuto zprávu, zní v ulicích sirény, oznamující možné nálety. Je to již 95 dní od chvíle, kdy nastala okupace a skutečná válka. Jsem velmi rád, že se 65 % lidí z naší církve rozhodlo zůstat v naší zemi. Společně se nyní učíme sloužit lidem našeho města novým způsobem.

K dnešnímu dni dorazilo do Krivého Rogu přibližně 70 000 uprchlíků z okupovaných oblastí a měst! Jde především o lidi z Chersonské oblasti, Luhanska, Doněcka, Záporoží, Kramatorska, Severodoněcka, Izjumu, Lisičansku aj... Díky spolupráci s českými církvemi a Nf Nehemia jsme mnoha lidem pomohli. Rozdáváme lidem potravinové balíčky a léky. V naší pomoci nepřestáváme.

Každým dnem počet nových uprchlíků roste. Některé domy jsou již zcela rozbité a jejich obyvatelé se nemají kam vrátit, jiní narychlo opouštějí své domy jen s tím, co mají na sobě. Další se trápí nad svými příbuznými, kteří se skrývají ve sklepech v okupovaných městech. Je těžké poslouchat

Už ani nevíme,
kolik lidí skrze
pomoc našich
rukou prošlo.

jejich bolestné příběhy a dívat se do jejich očí, z kterých se dá vyčíst, kolik toho prožili.

**I kdyby válka
už skončila,
Ukrajina bude
naši pomoc
potřebovat
dlouhodobě.**

Společně s vámi těmto lidem sloužíme, hovoříme s nimi o Dobré zprávě evangelia a prakticky jim pomáháme. Už ani nevíme, kolik času uplynulo a kolik tisíců lidí skrze pomoc našich rukou prošlo. Modlíme se k Bohu, aby Jeho láska uzdravila naše země i srdce. „Bože, pošli mír do naší země...“ Naše město se nazývá „Železná pevnost“, my však více doufáme v Boží ochranu! Vaše modlitby jsou velkou oporou a stále je potřebujeme! Uvědomujeme si, že nejsme sami!

Děkujeme českému lidu, církvi i Nf. Nehemia, že v tomto těžkém čase stojíte při nás!

S vaší pomocí se nám podařilo koupit sbor v Krivém Rogu devítimístný Ford Transit, který bude sloužit pro dovoz humanitární pomoci a evakuaci lidí z okupovaných území. Sbor dosud používal archaický VW Transporter, jehož provoz byl již velice problematický.

Děkujeme, že jsme mohli s vaší pomoci reagovat i na tuto praktickou potřebu. Z celkového nákladu 292 109 Kč bylo 62 000 Kč ze sbírky, která proběhla na mužské konferenci v Brně pořádané Apoštolskou církví. ■

**Finanční pomoc pro Ukrajinu můžete zasílat
na účet 1057340/2060, v. s. 1009. ■**

Otevření nového ukrajinského sboru v Brně.

Více než 100 dní války

Katherine Semenyuk

Od prvních dnů války, po explozích a sirénách 24. února se setkal tým služebníků církve Assembly of God v Lucku, aby se společně dohodli, jaké místo zaujmou. Jednou z prvních věcí bylo převést všechny ženy a děti z našeho sboru, které měly zájem, na bezpečnější místa nebo do zahraničí. V žádném případě jsme nezrušili nedělní shromáždění, protože modlitby naše země zoufale potřebuje. Od první chvíle invaze jsme rozběhli modlitební řetěz a modlili se během dne co dvě hodiny. V modlitbách pokračujeme i nadále. Modlitební setkání máme nyní každé pondělí, středu a pátek. Denně se také setkáváme s ostatními vedoucími místních církví AOG po celé Ukrajině online - prostřednictvím Zoomu.

Od počátku až do dnešního dne pomáháme lidem v nouzi.

Na pozemku církve jsme zpřístupnili protiraketové úkryty. Pomáháme převážně uprchlíkům prchajícím před válkou z východu na západ. Zhruba 60 dětí bylo evakuováno do České republiky. Dále jsme evakovali 100 dětí z oblasti Mariupolu a Vinice.

Když přijížděly první kamiony s humanitární pomocí ze zahraničí, zřídili jsme v našem sboru koordinační centrum, do kterého bylo zprvu zapojeno 30 dobrovolníků, dnes jich máme více než 100. Denně se o tyto lidi staráme a zásobujeme je potravinovými balíčky, hygienou, léky, oblečením a plníme jejich základní potřeby. Rozdáváme také deky, polštáře, matrace. Mnozí totiž přišli jen s věcmi, které měli na sobě. V naší církvi pracujeme bez přestání, vaříme obědy a připravujeme svačiny.

V současné době pomáháme pravidelně zhruba 400 rodinám. Lidé přicházejí přímo do našeho centra. Snažíme se

Katherine Semenyuk je manželkou pastora ukrajinské církve UAOG Luck. Více na straně 16.

je v těchto chvílích jakkoliv povzbudit, nabízíme jim kávu, čaj a později během dne i oběd. Traumata, kterými si lidé prošli, jsou obrovská. Některé děti oněměly. Viděly při útěku tolik krutostí, že nejsou schopny mluvit.

Máme k dispozici tři velké dodávky, které přivážejí humanitární pomoc lidem v nouzi, a zároveň jimi evakuujeme lidi z nebezpečných oblastí. Máme k dispozici čtyři polní kuchyně, na kterých vaříme jídlo pro lidi z okupovaných území.

Podpořili jsme naše vojáky, bezpečnostní ukrajinské složky, policii i naše příbuzné a přátele, kteří se dostali do přední linie. Darovali jsme jim generátory, neprůstřelné vesty, záchranářské sety, zdravotnický materiál, léky, spacáky, matrace, vysíláčky i oblečení.

Každý pátek máme pro lidi, kteří přišli o svůj domov a utekli z východu, společné setkávání. Sdílíme s nimi Boží slovo, poskytujeme jim psychologickou podporu, protože téměř všichni potřebují novou naději. Zaměřujeme se na pomoc jak dospělým, tak dětem.

Zřídili jsme také adaptační centrum pro lidi závislé na alkoholu a drogách, gembingu atd. Pořádáme stále i Kurzy Alfa. Těm, kteří se k nám nemůžou sami dopravit, přivážíme jídlo

Pastor Serhiy
s manželkou
Katherine.

osobně. Zásobujeme také volyňskou oblast, rehabilitační centra, psychiatrické léčebny, dětské domovy, vojenské nemocnice a domovy důchodců léky a zdravotnickým vybavením. V neposlední řadě jim také pomáháme najít zaměstnání. V současné době je v našem městě asi 300 000 uprchlíků.

Téměř každému, kdo nás prosí o pomoc, pomáháme.

Nově jsme také otevřeli novou církev pro Ukrajince a my bychom chtěli otevřít sbor i v Polsku.

Východ a jih stále potřebují naši podporu a my ji chceme poskytnout co nejdříve.

Jsme českému lidu i křesťanské organizaci Nehemia upřímně vděční za pomoc, kterou Ukrajině poskytujete. I za to, s jakou obětavostí a pohostinností jste přijali naše děti z dětského domova a jak se o ně staráte. Dnes jsme stále k dispozici, abychom pomohli k uzdravení lidských srdcí. Všechna zlomená srdce i s jejich osudy zasáhla i naše srdce, proto se ve službě, do které nás Pán povolal, nezastavíme.

«Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeku, nestrhne tě proud. Půjdeš-li ohněm, neshoříš, plamen tě nespálí. Já, Hospodin, jsem přece tvůj Bůh, já, svatý izraelský, jsem tvůj spasitel.» Izaiáš 43:2-3. ■

Ozvěny z hor

Ivana

Za posledních pár měsíců se toho nejvíce událo během měsíce dubna. Byl neobvyklý tím, že se zde v jednom měsíci potkaly dva velké svátky, muslimský měsíc půstu ramadán a náš svátek Velikonoc.

Ramadán trvá celý měsíc, a jelikož se řídí podle lunárního kalendáře, který je pohyblivý, každý rok se posouvá o zhruba 11 dní dopředu. Tento měsíc půstu je jedním z pilířů islámu. Ne všichni se opravdu postí. Pro mnohé je to však důležitým aspektem jejich vyznání, který jim přináší pocit vyvážení některých hříchů a porozumění chudým a bezmocným.

Popravdě, když ramadán skončil, oddechli jsme si.

Realita je taková, že i pro nás je to duchovně silné období s výrazně větším množstvím modliteb, které probíhaly v mešitách. Ani my jsme v této oblasti nezhálehali. A naše modlitby směřovaly k tomu, aby během této doby, kdy lidé věnují více času hledání Boha, našli Ježíše.

A uprostřed tohoto období jsme my slavili Velikonoce. S radostí v srdci z toho, že Bůh dal cestu k Němu a k věčnému životu, ale i s bolestí nad těmi, kteří stále žijí v nevědomí nebo odmítání této dobré zprávy.

Svátek ramadánu. Na tento svátek jsem jela s rodinou mojí učitelky do jejího rodného domu na vesnici blízko města

Zprávy od Ivy, jak se vyvíjí služba v Tá.....stánu.

Bochtar (dříve Qurghontepa). Měla jsem tak možnost sledovat, jak to vše probíhá. Přípravy samozřejmě začínají už den předem vařením a pečením nejen pro rodinu, ale hlavně pro návštěvníky a koledníky.

Ano, koledníky... Trochu mi připomíná i Velikonoce, protože od rána (míněno 6 hodin ráno!) chodí skupinky dětí od domu k domu a vybírají koledu - sladkosti, žvýkačky, balonky. Akorát bez pomlázky, což mi osobně nechybělo. :D Nejlepší, co však můžete dávat, jsou vařená vejce! Bez krásného malování jako u nás. Pokud však rozdáváte vejce, děti vás budou milovat. Tak moc, že některé se zastaví dvakrát či třikrát.

Odpoledne pak přichází řada na návštěvy dospělých. Navštěvují se rodiny, přátelé, vždy v jednom domě stráví cca půl hodinky, hodinu a jde se dál. Takhle můžete za den navštívit i přes 10 obývacích a ochutnat stejné množství hovězího vývaru, což je jídlo, které se obvykle servíruje o svátcích a na oslavách.

Zastavili naše úsilí na sociálních sítích...

Sociální síť. Na konci ramadánu bývala v minulých letech příležitost k evangelizaci na sociálních sítích, což znamená příspěvky a diskuze na témata směřující k Bibli. To vyvolává pozitivní, ale i negativní reakce, na základě kterých letos Facebook a Instagram úspěšně zastavil naše úsilí. Budeme proto muset vybudovat některé účty znovu a vyzkoušet i další možnosti.

A osobní novinkou je, že od této chvíle budu mít tuto oblast na starosti já. Budu velmi vděčná za vaše modlitby, abych měla moudrost, inspiraci a kreativitu k rozvinutí této služby. ■

Pokud byste chtěli podpořit Ivanu a její práci, použijte prosím č. ú. 1057340/2060, v. s. 2306. ■

Šijí pro Ježíše

Strípky z výjezdu do Střední Asie

Cesta do Střední Asie v pěti lidech proběhla letos v dubnu. Byli jsme 12 dní v Kyrgyzstánu.

David Symon

Byli to jedni z mnoha lidí, které jsme v Kyrgyzstánu na své desetidenní cestě s „Felagundem“ potkali. Cílem naší cesty bylo učit se, vidět potřeby a modlit se, kde je naše místo v partnerství s místními sbory.

Saša a Anička, tento mladý ruský manželský pár původem z Uzbekistánu, přijal Boží povolání sloužit Kyrgyzům a používat svůj talent – podnikání v šití oděvů. Prodali byt a přestěhovali se do menšího města nedaleko Biškeku v sousední méně rozvinuté zemi. Zde nyní spolu se třemi dětmi žijí a vedou domácí církev. Fascinoval mě jejich zápal a také to, jak se jim podařilo skloubit přirozené dary s evangelizací. Návštěva jejich malé provozovny v kontejneru na okraji silnice nám dala nahlédnout, čím se zabývají: 1. šití na míru, 2. opravy oděvů, 3. kurzy šití pro ženy. Díky tomu mají velmi otevřené dveře do své převážně muslimské komunity a obzvláště kurzy šití jsou skvělou příležitostí sdílet se o Bohu.

Tito lidé žijí velice skromně, a pro mě bylo velice pokoušující, že zařízení bytu, jaké by u nás nikdo nechtěl ani za odvoz, je součástí standardního vybavení střední třídy v Kyrgyzstánu. Obývací stěna, stůl na čaj, koberec, tapety a retro gauč, na kterém během návštěvy někteří z účastníků výjezdu začali usínat. Trochu mě mrzelo, že návštěva Saši a Anny připadla hned na konec druhého dne našeho pobytu v zemi. Noční let, nabitý program prvního dne a neustálá potřeba soustředit se na ruštinu se na naší únavě značně projeví.

Místní pastor se na nás velice těšil a zvláště první dva dny nabušil setkáními. Ani „Felagund“, průvodce nás Středoevropanů po Střední Asii, ho přes všechny své snahy nedokázal přibrzdit na nám vyhovující úroveň. Ten druhý den u Aničky a Saši jsme už byli dobití, na druhou stranu ale musím říct, že bylo opravdovým zážitkem vidět nejmenovaného člena naší skupiny usínat v živém přenosu. Pomalu se mu zavíraly oči, a přitom nepřestával kývat hlavou na znamení souhlasu a porozumění. Jsem rád, že jsem si nerozkousal rty, jak moc jsem se snažil se nesmát. Jestli máte sklony usínat při kázání, tak tady byste byli hotoví do dvou minut. Když někdo mluví monotónně v jiném jazyce, a navíc po obědě, jakkoliv je křesťan duchovní, jeho organismus kolabuje.

Zjistili jsme, že nejlepší lék na únavu je humor.

Takové čtyři vysmáté Čechy v Kyrgyzstánu dlouho neměli. „Felagund“ dál plánuje do Střední Asie nakontaktovat vedoucí z českých církví, tak jen doufám, že jsme byli reprezentativním vzorkem a nikomu nezavřeli dveře. Zároveň vše totiž probíhalo ve veškeré vážnosti – setkání s pastory, návštěvy rehabilitačních center pro drogově a alkoholově závislé, modlitby za lidi u nich doma, kázání ve sborech, vyučování na mládeži.

Znáte to, někdy je impulsů tolik, že se vám to pak smývá. Oslovyly nás různé věci a do některých projektů se zřejmě zapojíme dál i v budoucnu, co se ale dotklo mne, byl právě příběh Saši a Aničky. Jakkoliv bylo těžké sledovat obsah vše-

Misionáři potřebují naše povzbuzení.

ho, s čím se s námi sdíleli, vnímal jsem obrovskou lásku pro Pána a to, jak moc mají na srdci lidi okolo sebe. Jsou to misionáři, kteří ale dále bez ohledu na to, že jsou tentmakeři a na většinu nákladů si sami vydělají, potřebují povzbuzení a podporu. Jejich příběh mě utvrdil v tom, co poslední dobou více intenzivně vnímám – že Bůh je Bůh národů. Vysílá lidi sem a tam a je Pánem žně. Lidi z Uzbekistánu jdou do Kyrgyzstánu. Lidi z Kyrgyzstánu se modlí a posílají pomoc na Ukrajinu. Ukrajinci přicházejí k nám, mnozí z nich jsou věřící a investují nebo budou investovat do růstu Božího království v naší zemi. Češi vysílají misionáře do jiných zemí.

Čerpáme inspiraci v Americe, v Austrálii, ale zároveň se snažíme inspirovat a investovat jinač – a jedno z míst a

otevřených dveří je Kyrgyzstán. Mám za to, že pro nás jako jednotlivce nebo sbory není od věci jednou za čas se zamyslet, kam investovat – nasměrovat se nebo se utvrdit ve svém nasměrování. To může být třeba i některá z oblastí, kde má své projekty N.f. Nehemia a kde působí její dlouhodobí pracovníci – Balkán, Střední Východ, nebo právě ...stány Střední Asie.

Práci „Felagunda“ ve Střední Asii můžete podpořit prostřednictvím č. ú. 1057340/2060. v. s. 2305. ■

Nová destinace

MP

Rádi bychom vám přiblížili, co nás čeká a za co se můžete v současné době modlit.

Nyní jsme po třech letech s celou rodinou zpět v ČR. Možná jste už slyšeli z našich povídaní a sdílení, že pokud Bůh otevře dveře do K., měli bychom tam začít nový tým, který by se měl zaměřovat na zasažení Kuvajťanů. Tým by měly tvořit dvě rodiny (my a ještě jedna rodina se dvěma dětmi) a jedna svobodná žena.

O prázdninách bychom chtěli navštívit všichni jako budoucí tým Kuvajt cca na jeden týden a mít společný čas při společných modlitbách, kdy bychom chtěli být v Boží přítomnosti a hledat to, co On připravil pro tuto zemi. Dále chceme udělat praktický průzkum, jak a kde se dá bydlet, chodit do školy, udělat si v různých oblastech obrázky o cenách a také se setkat s nějakými arabskými křesťany, kteří v Kuvajtu jsou, a slyšet jejich pohledy a myšlenky.

Níže zasíláme modlitební témata, která jsme dali dohromady jako tým. Budeme moc vděční, když se za ně budete modlit. Témata jsou vzhledem k dlouhodobější perspektivě:

Aby nám Bůh dal moudrost do nadcházejících rozhodnutí.

Z arabského poloostrova jsme zpět, nyní nás čeká nové místo.

Abychom našli aspoň jednu dobrou možnost školy pro naše děti.

Abychom začali rozumět místní komunitě a poznávat strategická místa pro nás, ve kterých budeme bydlet a provozovat business (tentmaking).

Abychom věděli, ve kterých částech města máme bydlet. Kdy je správný čas se do Kuvajtu přesunout.

Za naše budoucí sousedy, domovy, kancelář, majitele bytů/domů a budoucí zaměstnance.

Abychom měli pevný tým modlitebníků, kteří se budou za Kuvajt modlit.

Za Boží vedení, které pomůže zvýšit růst místní církve, která v pravý čas ponese ovoce.

Podporu pro MP můžete zasílat na účet 1057340/2060, v. s. 2308. ■

Foto 2

Neboť jsem hladověl, a dali jste mi najíst...

Jan Štolba

Říká se, že člověk míní, ale Bůh mění. Nebo jsem také slyšel, že pokud chceme rozesmát Boha, máme mu říci o svých plánech. Tyto úvahy se mi vybavují při psaní tohoto článku, především o samém začátku plánování mé cesty do Moldavska, která měla původně zcela jiný cíl, než pomoc uprchlíkům na moldavsko-ukrajinských hranicích, kde jsem na přelomu března a dubna působil. Moldavsko je malá, ale nádherná země mezi Ukrajinou a Rumunskem. Na konci minulého roku se mi v hlavě zrodil plán, že bych tuto zemi, která mi velmi přirostla k srdci, rád navštívil a setkal se všemi těmi přáteli, které tam stále mám, především v městečku Panasesti, kde je církev pastora Petrua a kde jsem sloužil jako misionář. Domluvil jsem se tedy s Petruem, že bych je právě na přelomu března a dubna na týden rád navštívil, mělo se jednat čistě o přátelskou návštěvu.

Nyní se dostávám k té změně, která nastala. Asi tušíte, o čem je řeč. Vojenský konflikt na Ukrajině. Když si celou tuto situaci promítám v hlavě zpětně, tak vnímám to, že mi Bůh dal do mé mysli tu touhu odjet do Moldavska. Ovšem plán mé cesty byl už odlišný od plánu, který pro mě připravil náš Otec. V souladu s těmi úvahami, které jsem zmínil na začátku. Byť ty dny v Moldavsku byly nakonec jiné, než jsem plánoval, tak jsem za to Bohu vděčný! Obecně mám v životě rád věci připravené a naplánované a nerad je měním. Pokud ovšem je ten, kdo ty plány mění, sám Bůh, tak je pro mne radostí být Bohu

Pomoc
uprchlíkům
z Ukrajiny
v Moldavsku.

k dispozici a být jím používán, a také Jeho plány jsou samozřejmě nesrovnatelně lepší nežli ty naše. Často se k Bohu v modlitbě obracím s tím, že si přeji být součástí Jeho vůle, a přeji si, aby si mě Bůh používal tak, jak potřebuje. Bůh obecně tyto modlitby slyší, ale používá si nás velmi často i tehdy, kdy to zrovna nečekáme. Nebo jinak a jinde, než očekáváme.

Důležité okamžiky pro jejich životy.

Pomoc uprchlíkům na hranici. Po mém příletu do Moldavska jsem se společně s pastorem Petruem a s týmem z mezinárodní misijní organizace OM Moldova stal součástí skupiny, která pomáhala ukrajinským uprchlíkům dostat se přes hranice z Ukrajiny do Moldavska. OM Moldova zde na hranicích slouží od vypuknutí této uprchlické krize v režimu 24/7. Naším úkolem bylo těmto lidem nejdříve nabídnout jídlo a pití, někteří z těchto lidí i několik dní pořádně nejedli, a proto byli vděční za jídlo, teplý čaj nebo kávu. Poté jsme těmto lidem pomáhali dostat se přes hraniční kontrolu za moldavské hranice. Často se jednalo o staré nebo zdravotně indisponované lidi, kteří měli potíže s chůzí, a když vystoupili z autobusů, které je na hranici přivezly, tak měli problémy dostat se dále, proto jsme je převáželi na invalidních vozících, kdo měl objemná zavazadla, ve kterých byl často jejich jediný majetek (to byli ti šťastnější, často tito příchozí lidé měli jen pár igelitových tašek), tak jsme pomáhali i s těmito zavazadly, protože mezi nimi byli staří a nemocní lidé

nebo maminky s dětmi. Po celní kontrole a překonání hranic jsme tyto uprchlíky předali dalším dobrovolníkům, většinou to byli pracovníci různých církví, ale i dalších organizací, kteří jim zajišťovali dopravu a ubytování v hlavním městě Kišiněvě, případně transit do dalších zemí, kam se potřebovali dostat, např. za svými příbuznými či známými.

Brzy jsem pochopil, že úkolem našeho týmu nebylo jen dát jim najíst a odnést kufr. Oni přicházeli s vystrašenými očima, často utíkali přímo před bombami, někteří z nich přežili opravdu jen díky Boží ochraně, utíkali v noci před kulkami, které jim létaly nad hlavami, některým z nich zemřeli jejich příbuzní přímo na cestě při útěku z jejich domovů. Běženci potřebovali nejen jídlo, pití, oblečení, ale často také objetí, slova uklidnění, že budou v pořádku, že tam na druhé straně hranic na ně čeká autobus, který je odveze do bezpečí. Někteří se potřebovali vypovídat z toho, co zažili, takový asi nejsilnější okamžik pro mne byl, když mi malá čtyřletá holčička vyprávěla o tom, jaký měli hezký domeček a najednou nebyl, a jak museli najednou utíkat a jak všude okolo nouchaly bomby, což pro mne jako tatku podobně starých dětí bylo něco velmi smutného a emotivního (foto 1). Setkal jsem se také jedním starým pánem, jeho ženou a dcerou (foto 2). Vyprávěli mi o tom, že v době, kdy byli doma, začala ruská armáda bombardovat jejich dům. Část domu byla poničená, ale co byl doslova zázrak, tak že jim se nikomu nic nestalo. Byli totiž v jiné části domu, všichni ve stejné místnosti. Odhodila je tlaková vlna, ale všichni přežili. Byť přišli téměř o vše, tak přežili, v jejich očích jsem viděl vděčnost. Byli Bohu vděční, že jsou spolu a živí. Bylo skvělé, že někteří tito lidé přijali naši nabídku, abychom se za ně modlili nebo jim jen krátce požehnali. Věřím, že to byly důležité okamžiky pro jejich životy.

Během této služby mi v hlavě rezonovaly tyto verše, Matouš 25:34-40: Král tehdy řekne těm po své pravici: „Pojďte, vy požehnaní mého Otce, přijměte za dědictví Království, které je pro vás připraveno od stvoření světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít, byl jsem cizincem, a přijali jste mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocný, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“

Tehdy mu ti spravedliví odpoví: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali ti najíst, anebo žíznavého, a dali ti napít? Kdy jsme tě viděli jako cizince, a přijali tě, anebo nahého, a oblékli tě? Kdy jsme tě viděli nemocného anebo v žaláři, a přišli jsme k tobě?“ Král jim odpoví: „Amen, říkám vám, že cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě.“

Možná, že naše přítomnost na hranicích nevypadá v našich očích nijak velkolepě, ovšem v kontextu těchto veršů tato služba představuje hodně. Ty obyčejné věci, které jsme tam dělali pro obyčejné lidi, je něco, co jsme dělali pro samotného Ježíše!

Na závěr chci poděkovat. Poděkovat Bohu za tu příležitost být s těmito lidmi na hranicích. Chci také poděkovat mému sboru 1. sboru AC Praha za jeho podporu, za zorganizování sbírky pro ukrajinské uprchlíky, kde se použila každá koruna pro potřeby na hranicích i pro následnou péči pro uprchlíky v Moldavsku (Moldavsko je velmi chudá země a každá podpora je obzvláště v těchto časech znát). Chci poděkovat všem těm, kteří do té sbírky přispěli (ať jsou to členové našeho sboru, nebo lidé, kteří se o této sbírce dozvěděli na Facebooku). A také Nehemii, která církev v Moldavsku podpořila v minulosti a podporuje i nyní v této nelehké situaci. ■

Kurz PEM World Missions Course se letos v létě opět vrací!

Zarezervujte si termín v kalendáři a přihlaste se na misijní kurz v portugalském Lisabonu. Čekají nás dva intenzivní týdny studia, plné nových výzev, podnětů a inspirací, které vám pomůžou aktivně se zapojit do Božího poslání. Kurz je otevřen nejen účastníkům z Portugalska či Evropy, ale i celého světa.

Vedoucí církví a misii, zvažte prosím vyslání svých misijních kandidátů, mladých lidí i dospělých, kteří mají srdce pro misii a chtějí vědět více. Naší modlitbou je, aby si Bůh použil jejich životy, a skrze ně přinesl evangelium národům!

Učiteli na tomto kurzu budou misionáři nebo odborníci na misii z různých národností.

Plánovaná témata: Kurz Kairos; Evangelizace; Služba tentmaking; Sekularismus; Duch svatý v moci; Krátkodobé misijní výjezdy; Světová náboženství.

Celý kurz: od 1. do 13. srpna 2022

Vyučující jazyk: angličtina

Cena:

Ubytování, plná penze, materiály = 370 €

Cena bez ubytování, plná penze, materiály = 175 €

Samotný kurz, materiály = 100 €

Pokud se zúčastníte POUZE prvního týdne (kurz Kairos) od 1. do 6. srpna: Kurz, ubytování, plná penze, materiály = 200 €. Kurz, plná penze, materiály = 100 €. Kairos + materiály = 50 €
Info: www.nehemia.cz

Téměř rok v Čadu

Katka

Brzy to bude rok, co jsem se ocitla v srdci Afriky. Na jednu stranu se tomu nechce věřit, vždyť to uběhlo tak rychle! Na druhou stranu při zpětném ohlédnutí vidím, jak obrovské pokroky ve studiu jazyka a kultury jsem za tu dobu udělala.

Nejvíce si to uvědomuji při návštěvách sousedů. Sousedství a pohostinnost hraje v čadské kultuře mnohem větší roli než v té naší. Nedávno jsem zažila zajímavou interakci dvou sousedek, které se navzájem obviňovaly: „Ty nejsi dobrá sousedka!“ „Ne, ty nejsi dobrá sousedka!“ „Narodilo se mi dítě a tys mi nepřišla pogratulovat!“ „Ale tys mi nedala vědět, že se dítě už narodilo!“

Návštěvy u sousedů není potřeba dopředu ohlašovat.

Stačí přijít do jakéhokoli domu, někdo vás hned usadí na rohož, přinese vám misku vody a uvaří kořeněný sladký čaj. „Jak se máš? Jaký jsi měla den? A jak se mají tvoje děti?“ ptá se mě hostitelka, a to i v případě, že se vidíme poprvé v životě. Takovéto otázky jsou součástí pozdravu, který se nesmí vynechat. A pozdrav byl pro mě v prvních týdnech taky tím jediným, co jsem v arabštině zvládala. Teď na to vzpomínám s úsměvem. Hlavně když jsem vzala několikrát na návštěvu kolegyně, které jsou tu

**Pokroky
ve studiu
jazyka a
kultury.**

Rok studia arabštiny je téměř u konce. Práce zde v Čadu je však průkopnická, bude proto potřeba ještě mnoho Boží moudrosti.

jen krátkodobě a jazyk tolik nestudují, a uvědomila jsem si, že si vlastně už dokážu s lidmi docela normálně povídat, a ještě u toho překládat do angličtiny.

Příležitostí prohloubit vztahy byl pro mě i muslimský postní měsíc ramadán, který letos připadl téměř přesně na duben. Ve třiceti dnech půstu muslimové přes den nejedí a nepijí a vyhýbají se pozemským radovánkám, aby se více přiblížili Bohu. Při každodenních teplotách nad 40 °C je půst bez pití opravdu výzva, takže život se tady v tu dobu hodně zpomalil. Přes velkou únavu však mé dvě učitelky arabštiny dál docházely na hodiny a já jsem měla tu radost naučit se trochu arabské písmo a pomalu se s nimi začít prokousávat Bibli v čadské arabštině. Velikonoční svátky v půlce dubna byly dobrým důvodem číst si společně o tom, co vlastně křesťané v tu dobu slaví.

Několik našich sousedů mě v době ramadánu pozvalo na „fatur“ – večerní snídani čili jídlo, kterým se ukončuje půst. Po celý ramadán jedí lidé na fatur prakticky to samé: začíná se po celodenní žízni několika druhy nápojů, pokračuje se polévkou a kaší a o něco později v noci si lidé možná dají

salát nebo masovou omáčku. A konec ramadánu byl ve znamení velkých třídních oslav – lidé si nakoupili nové oblečení, napekli cukroví a vyrazili navštívit všechny přátele a příbuzné. I k nám přišlo mnoho návštěv, i když se jednalo výhradně o slavnostně vyšňožené dětské hosty.

Kromě studia arabštiny jsem měla v únoru možnost připomenout si své znalosti lingvistiky. Naše organizace totiž

pořádala v hlavním městě N'Djamě workshop Objev svůj jazyk, na kterém se příslušníci jazykových menšin učili porozumět svému jazyku a vytvořit návrh pravopisu. A já jsem na tento workshop byla přizvána jako asistentka. Dostala jsem na starost jednu skupinku, a i když to pro mne byly z více důvodů dva velmi náročné týdny, výsledek předčil moje očekávání. Lidé, se kterými jsem pracovala, byli velmi motivovaní do rozvoje a používání svého jazyka v psané formě a udělali obrovský kus práce.

Těším se, až budu moct podobným způsobem pracovat i v okolí Abéché. Rok, kdy jsem se věnovala arabštině na plný úvazek, se chýlí ke konci, a v našem týmu teď už několik týdnů řešíme, jaké budou mé další kroky. Nějaké možnosti se rýsují, ale protože práce našeho týmu zde na východě země je velmi průkopnická, budeme potřebovat ještě mnoho Boží moudrosti do všech rozhodnutí – věci se tu zkrátka nedají plánovat moc přesně a konkrétně. ■

Práci Katky v Čadu můžete podpořit prostřednictvím č. ú. 1057340/2060. v. s. 2202. ■

Daruvar

Příležitosti a hosté

Václav Bednář

Zdravíme vás, milí přátelé, momentálně z krátkého pobytu doma v ČR, kde jsme přijeli na nutnou pauzu k řešení ještě některých záležitostí. Velice rychle ten čas běží, a než jsme se nadáli, tak půlrok uběhl, ani nevíme jak. Sžíváme se s lidmi nejen v našem chorvatském sboru, ale také poznáváme nové lidi z města a okolí a budujeme vztahy se sousedy.

Minulou sobotu jsme navštívili rodiče naší sestry Sanji. Setkal jsem se s nimi před pár lety, kdy Sanja se svým manželem Veliborem měli vodní křest. Maminka se s námi chtěla seznámit blíže. Strávili jsme s nimi nádherný den a již domlouvala naši další návštěvu i s přespáním.

I v Chorvatsku si nás Ukrajina našla. Obracelo se na nás mnoho lidí s prosbou o pomoc, ať již humanitární, nebo se zajištěním ubytování či převozu. Jsem udiven, kolik úplně cizích lidí nám zavolalo, třeba bratr Sergej ze Španělska, nebo Igor z Estonska, i Nataša z Německa, abychom jim pomohli dostat jejich blízké do bezpečí.

Navštěvujeme sborovníky i naše členy v domovech pro staré a nemocné, jak se jim tady říká. Nejstarší naše členka (98 let) je nyní v jednom z nich. Je již postižená stařeckou demencí, ale je s ní legrace. Má stále nádhernou češtinu a pohyblivost, že ji můžeme obdivovat, jak si i ve svém věku zacvičí, učitelka tělocviku se v ní nezapře. I bratr Slávko (93 let) je v dobré kondici, i když ne tak fyzické jako Fanyňka, ale psychické. Poslouchat jeho příběhy je jako číst další biblické kapitoly, které nebyly ještě dopsány, ale jsou prožité lidmi víry.

Motivovat a povzbuzovat k hledání Božích cest.

V Chorvatsku se už cítíme jako doma...

Něco málo se nám povedlo udělat i v našem malém společenství a doufáme, že se jako církev i více otevřeme pro druhé. Plánů a výzev vidíme dost, jen práce s lidmi a změna přemýšlení je někdy složitější, to známe každý ze své vlastní zkušenosti.

Máme za sebou velkopáteční bohoslužbu i s ukázkou sederové večeře, která se všem líbila. Na seznamovací víkend přijel základ misijního týmu z chomutovského sboru CBH, Jára posloužil slovem a Katka se Štěpánem svědectvím nejen u nás, ale i u našich přátel v Golubinjaku.

Pak jsme mohli strávit pár dní s přáteli z Německa Štefanem a Lízou Hornovými. Štefan sloužil slovem na dvou seminářích a kázáních. Nakonec jsme ještě před naším odjezdem stihli uspořádat setkání pro sestry.

A máme také první radostnou událost, v listopadu bude v našem sboru první miminko, které podstatně změní věkový průměr, tak snad nezůstane jen u jednoho, ale stanou se alespoň dva další zázraky! A to budou opravdové zázraky!

Pomalů se nám daří pokládat pár základů, na kterých můžeme rozvíjet službu a otvírat prostor pro zapojení a službu dalších členů. Motivovat je a povzbuzovat k hledání Božích cest pro jejich životy a obdarování, které každý z nich má k službě druhým.

V létě se těšíme na evangelizaci právě s chomutovským týmem a doufáme, že i z této akce budeme mít další kontakty s lidmi otevřenými na Boží volání. Někdy je dost těžké

Setkání pro ženy.

přinášet Krista lidem svázaným tradicemi, zvláště v naší silně katolické oblasti. Hlavní, jak vám tady řeknou, je mít pámbíčka v srdíčku. Ale víme, že pro tyto lidi je poznání Krista jedinou záchranou a jistotou pro věčnost, a jsme tu pro ně, abychom jim na tuto skutečnost ukázali. Proto potřebujeme být i my vidět a v nás živý Kristus, a ne jen být anonymními křesťany zavřenými ve svých zdech modlitebny. Potřebujeme mnoho moudrosti, požehnání a vedení do všech oblastí života, do všech rozhovorů a vztahů, aby tento lid mohl poznat Boží lásku a moc.

Prosíme, buďte s námi v modlitbách za tento národ, který je z části český, ale hlavně chorvatský.

(Daruvar leží v oblasti Slavonie, kde je velké procento české menšiny, v Daruvaru a okolních přilehlých vesnicích je to okolo 30% obyvatel. Je zde česká škola, škola, knihovna a také plno kulturních spolků a organizací.)

Děkujeme za vaši přízeň, finanční a duchovní podporu, bez vás bychom nemohli stát na tomto místě. ■

Misijní kurz na ETS

Zahraniční misie

roční kurz od září 2022

6 sobot prezenčně na ETS v Praze
4 soboty online
cena 6 000 Kč

vive.na.ETSPraha.cz

- Je misie pro tebe?
- Kde je tvoje místo?
- Jak se připravit?
- Jak žít v cizí kultuře?
- Jak sloužit lidem z jiných náboženství?
- Kdo a jak mě může podporovat?

David Symon

Ať už sami aktivně misijně působíte a chcete se lépe připravit, anebo byste si jen rádi udělali představu, o čem to všechno je a co práce misionáře obnáší, vítejte na kurzu zahraniční misie!

Kurz bude probíhat jednou měsíčně v sobotu, od září 2022 do května 2023, z toho šestkrát prezenčně na Evangelikálním teologickém semináři v Praze a čtyřikrát online. Účastníci si odnesou nejen hodnotné informace, ale i praktické dovednosti. Studenti obdrží certifikát o dokončení a možnost uznání kreditů v rámci studia na ETS.

10 sobot věnovaných
misii. Kombinovaná
výuka online i prezenčně.

Vyučující:

Mgr. et Mgr. Jiří Bukovský, PhD
Mgr. David Symon, PhD

Více o kurzu a přihlášení na www.etspraha.cz. ■

Misie v Řecku

Další manželský
pár vyráží na
dlouhodobou
misii do Řecka.

Marek Uhlíř

Jsme mladý manželský pár z Prahy a v našem srdci je touha sdílet evangelium a Boží srdce s lidmi, kteří jej neznají. Ještě předtím, než jsme se s mou ženou Terezkou potkali a než jsem se já vůbec obrátil k Bohu, Tereška už přemýšlela o misii. Od první chvíle, kdy navštívila Izrael, ji srdce táhlo k muslimům. Po nějaké době začala pracovat ve velké korporátní firmě v Praze.

Když jsem uvěřil já a byl jsem pokřtěn, pracoval jsem jako holič ve svém holičství. Začal jsem sdílet evangelium se zákazníky a kolegy, modlil jsem se za ně, když měli nějakou nemoc nebo bolest, a viděl jsem díky Boží milosti mnoho zázračných uzdravení. S Terezkou jsme se potkali v učednické skupince, po třech měsících jsem ji požádal o ruku a 16. května 2020 jsme se vzali.

Bůh mění naše plány. Po svatbě jsme plánovali naše další kroky. Hledali jsme nějaký pozemek k bydlení a měl jsem v plánu otevřít další holičství s kavárnou (která by byla vedená i jako "healing room" a místo ke sdílení evangelia), kde bychom společně pracovali. Byl to ale jen takový náš plán...

20. července 2020 se Terez ve své práci modlila. Už nechtěla chodit jen každý den do kanceláře, ale chtěla něco víc. Cítila, že je to modlitba, která bude vyslyšená. Nezávisle na tom jsem já ve své práci začal děkovat Bohu za to, že mohu být konečně šťastný. (Ježíš mě pár dní předtím vysvobodil z problému spojeného s neodpuštěním, a potom mě ještě víc naplnil svým Duchem. Zažil jsem s ním úžasné zázraky.) Když jsem mu děkoval, začal jsem brečet a ucítil jsem silnou Ježíšovu přítomnost. Opět jsem cítil, jak mě Bůh vysvobodil z něčeho zlého. Začal jsem mu znovu děkovat a modlit se v několika různých jazycích.

Bůh promlouval k mému duchu a říkal mi, že mám skončit v holičství, a že mě chce poslat do celého světa. Říkal jsem mu: "Já? Proč já? Co já můžu udělat v celém světě?" On mi řekl: "Já budu s tebou." Po asi hodině, co jsem se takto modlil, přišli do holičství dva kluci, kteří vypadali původem z Blízkého východu. Přišli se ostříhat. Já jsem v tu chvíli byl ale tak zajedno s Ježíšem, že jsem je viděl s takovou láskou a začal jsem jim říkat, že je Bůh miluje a že jenom Ježíš je může zachránit. Pochopil jsem, že jejich příchod není náhoda, ale Bůh mi tím ukázal, za kým nás chce poslat. Řekli mi, že jsou muslimové a mají svoji víru. Ten druhý však zmínil, že jeho matka je také křesťanka. Po chvíli jsem se s nimi objal a se slovy, že se ještě setkáme, jsem jel domů za svou ženou.

Vyrazili jsme na cestu. Potom, co jsme oba věděli, že chceme jít do celého světa, jsme se začali učit perštinu a hledali další vedení. Bůh nás vedl do uprchlických kempů v Řecku, kde nás po měsíční službě v okolí Tesaloniky Bůh směřoval do menšího města Serres ve vnitrozemí. Byli jsme zde několik měsíců, sdíleli jsme evangelium v uprchlickém táboře, povzbuzovali místní věřící a Bůh nás budoval. Do Prahy jsme se vrátili v únoru 2022 a Tereška zde porodila naši první dceru Lilien. Věříme, že se do Řecka letos v létě vrátíme. Místní řecká církev nám našla vybavený byt na pronájem, který je přímo pod pastorovou rodinou. Uvidíme, jak nás Bůh dále povede.

Budeme moc rádi, když se stanete součástí naší misie, Božího příběhu a když se za nás budete modlit. Budeme také vděční za vaši finanční podporu. ■

Misii manželů Uhlířových můžete podpořit
na č. ú. 1057340/2060, v. s. 2104. ■

Od ledna je naší
posilou v Nehemii
i David Symon.

Nová posila do týmu

Představujeme vám Davida Symona jako novou posilu do našeho týmu Nehemia.

David má již dlouholeté zkušenosti z misie. Od roku 2002 jezdil do Bosny, Srbska, Makedonie a Kosova na krátkodobé misijní výjezdy během studia chorvatštiny a srbštiny na Karlově univerzitě. Osm let strávil na misi v Bosně a Hercegovině kde pracoval mezi vysokoškolskými studenty s organizací IFES. V roce 2021 dokončil doktorské studium na Oxford Centre For Mission Studies se zaměřením na výzkum a identitu českých misionářů v zemích bývalé Jugoslávie, je členem AC – Církve bez hranic a také členem Správní rady Nehemia.

Nyní má od ledna letošního roku na starosti komunikaci a péči o naše misionáře. Jsme za Davida moc vděční! ■

Projekty Nehemia a variabilní symboly:

Platby v ČR (účty bez bankovních poplatků):
Citifin Praha • číslo účtu: 1057340/2060
(Možnost zasílat dary i v jiných měnách než jen v CZK.)
ČSOB Havířov • číslo účtu: 100113352/0300

- 1000 **HUMANITÁRNÍ PROJEKTY**
1001 Fond náhlé pomoci
1002 Irák - pomoc Jezidům
10021 Irák – pomoc ženám
10022 Irák – pomoc dětem
10023 Irák – Sindžár
1003 Lékařská pomoc dětem
1004 Perské Bible – Írán
1007 Pomoc ženám - koza do každé rodiny
1009 Ukrajina – uprchlíci
1010 Pomoc uprchlíkům - obecný
1101 Kavkaz – kráva do každé rodiny
1120 Ukrajina – dětské domovy
1202 Děti Etiopie – Kofele
1203 Děti Tanzanie – Masajové
1204 Děti Etiopie – Jimma
1301 Severní Korea – pekárna
1302 Čína - vodovod
1303 Čína - humanitární pracovníci

- 2000 **MISIONÁŘI**
2101 Chorvatsko – Václav Bednář
2103 Moldavsko - práce s dětmi
2104 Řecko - Uhlířovi

- 2201 Tanzanie - Zuzka
2202 Čad - Kateřina
2301 Asie - Vretonkovi
2302 Misijní práce mezi persky mluvícími lidmi
2303 Wojnarovi
2304 Jaro Féneš
2305 Felagund - misie ve Střední Asii
2306 Ivana - Střední Asie
2307 Manželé "A" - Jižní Asie
2308 MP - arabský poloostrov
2309 Manželé "K" - Asie
2501 Thomas a Marcela Hemphillovi

- 3000 **PROJEKTY PRAKTICKÉ POMOCI**
3102 Pracovní výjezdy - praktická pomoc
3301 Izrael – obnova lesů na Karmelu

4000 ROZVOJ KRÁTKODOBÉ MISIE

- 5000 **PODPORA NÁR. CÍRKVÍ A PASTORŮ**
5101 Ukrajina – pastor Pavel Golub
5102 Ukrajina – podpora romských pastorů
5103 Ukrajina – pastor Konstantin Melnik
5104 Ukrajina - Doněcká oblast
5201 Etiopie – evangelisté TFM

Sponzor: QUANTUM SOLIDUM
QUANTUM SOLIDUM | **RENOMIA NETWORK**
WWW.QUANTUMSOLIDUM.CZ

- 5202 Etiopie – farma
5203 Etiopie – Bible
5301 Čína – Bible pro Čínu
5302 Jakutsko – Ilja a Aňa
5303 Evangelisté ve Střední Asii

- 6000 **SPRÁVA PROJEKTŮ A PROVOZ ORG.**
6004 Neurčené dary
6410 Mzdy a dotace na mzdy

- 8000 **SERVISNÍ PODPORA MISIE**
8104 Vzdělávací kurzy Kairos a akce
8201 Časopis Nehemia INFO

Redaktor Miroslava Cášková
Korektury Břetislav Dršťák
Adresa redakce Nehemia Info
Selská 29,
736 01 Havířov-Bludovice
Česká republika
703 438 026
office@nehemia.cz
Web www.nehemia.cz
Facebook facebook.com/NehemiaCZ
Registr. číslo: MK-ČR E 14261

Rozhovor, který
obletěl svět. Žena
pastora porodila
dítě v první den
invaze...

Porodní bolesti v den invaze

Katherine Semenyuk

Porodní bolesti nastaly v pět hodin ráno, ve chvíli, kdy na naše letiště v Lucku začaly dopadat první bomby.... V devět hodin jsem už musela jet sama autem do nemocnice.

Když jsem jela do nemocnice, můj jízdní pruh byl zcela volný. Všechna auta jela v protějším pruhu a už se tvořily velké kolony. Já jediná jsem jela směrem do centra. Před sebou jsem měla obraz jako z apokalyptických filmů, kde všichni lidé v panice utíkají pryč. Neměla jsem však jinou možnost. Mé zbylé tři děti zůstaly doma samy (13, 11 a 6 let). Když byly kolem nás výbuchy, byla jsem zrovna na porodním sále. Pak ale bylo třeba okamžitě sejít do krytu. Neměla jsem dostatek sil, abych své dítě vzala do náruče. O něj se postaraly sestry, které šly napřed. Mě tam pak přenesli. Když už jsem se ocitla ve sklepě, neměla jsem ani tušení, kde mé dítě je. Nikomu bych nepřála zakusit něco tak strašného.

Bála jsem se, že by bomby mohly zasáhnout i nemocnici.

Všichni jsme se báli o své životy. Měli jsme u sebe telefony, takže jsme věděli, co se děje. Naše rodina nám psala, že i v Kyjevě i na jiných místech hoří či vybuchují bomby. Bylo nám jasné, že je to vážné. Jediné, na co jsem byla v tu chvíli schopna myslet, bylo, jak zachráním sebe a hlavně své dítě. Z pohledu nejen matky, ale i z pohledu Ukrajinky, z pohledu člověka bych chtěla říct - tohle by se nemělo dít a nikdo by válku neměl ignorovat. A svět by měl toto šílenství zastavit. Žádná země by v jednadvacátém století neměla válečnou krutostí procházet.

Když jsem konečně držela své dítě v náručí, radost jsem v tuto chvíli příliš neprožívala. Jak se člověk může z něčeho

těšit, když je přímo v centru ohrožení? A doma má další zbylé děti? Bojí se o nás všechny, o lidi v našem městě, v naší zemi. Byla to taková směs hořkosladkých pocitů.

Když jsme byli v úkrytu, byla tam zima a nemocní lidé. Poté, co nejhorší vlna pominula, měl syn silný kašel a já horečku. Lékaři se ale o nás velmi pečlivě starali. A ukrajinský národ se jen tak nevzdává. Stojí pevně. Slyšeli jsme, co se v médiích hovoří. Můj příběh ještě spolu s jinou maminkou, která zhruba ve stejnou chvíli rodila v metru, oběhl půlku Ukrajiny. A poté, co jsem naši fotku vložila na Instagram, přicházely tisíce zpráv z celého světa: z Rumunska, Švýcarska, Polska, Německa, Francie, a všichni psali, že nás okamžitě můžou vzít a ubytovat v bezpečí. Říká se, že když je válka, rodí se spousta chlapců...

Můj manžel Serhiy nás pak chtěl všechny odvézt do zahraničí, někam do bezpečí. Chtěla jsem však za každou cenu zůstat a pomoci své zemi. „Jsme tady, abychom pomohli našemu národu a jako církev stáli při lidech, kteří naši pomoc potřebují. Abychom jim dali naději evangelia. Ukrajina není tak svatá, jak by si mnozí lidé mysleli, je to i čas očistění. Díky všem, kteří se modlí za nás a za všechny, kdo pomáhají Ukrajině!“ ■